

คลั่งรักท่านเซียนโหม่งลาม เล่ม 3

เต๋าเสวียน 道玄 เขียน เขียนเปา แปล

Published originally under the title of
《心尖儿上的病美人》(Xin Jian Er Shang De Bing Mei Ren)

Author © 道玄 (Dao Xuan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Bakerybook Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-8349-07-6

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2568

ราคา 409 บาท

บรรณาธิการเล่ม : the-chairs

ภาพปก : IAMZOOF

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : 📖 Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

📧 bakerybook@hotmail.com

📘 Bakerypublishing

ພິພົບ

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

บทที่ 61

เจียงเจ๋อหลิวถูกเหวินเหรินเยี่ยอุ้มเข้าไปในรถม้า

อย่าว่าแต่จางเสี้ยนสิ่งที่ไม่รู้ความจริงเลย แม้แต่ฉางเฉียนที่รู้เรื่อง
ความสัมพันธ์ของทั้งสองเห็นแล้วยังอึ้งงัน

งูน้อยมองเลือดที่เปื้อนเสื้อบางของเจียงเจ๋อหลิว เห็นหลังมือ
ขาวเนียนที่ถูกทิ่มเป็นรอยเลือดของเขา รู้สึกว่ากำปั้นของตนจะแข็งโป๊กแล้ว
หากไม่ใช่เพราะเขาชนะท่านอาเล็กไม่ได้ เขาก็เกือบจะอ้าปากถามแล้วว่า
เกิดอะไรขึ้น

แต่งูน้อยอยู่ได้ชายคาบ้านของจอมมาร จำต้องก้มหัวให้อีกฝ่าย
เสี่ยวฉางเฉียนจึงสูดลมหายใจเข้าลึก ปล่อยม่านรถลง ก่อนไต่ขึ้นเสียง
เจียงเจ๋อหลิวบอกทาง

ยังดี พังดูเหมือนร่างกายจะไม่ย่ำแย่แน่ ฉางเฉียนหันไปกุมบังเหียน
อาชามารถู้อุ้ง แล้วขับเคลื่อนออกไปจากที่เดิมอย่างมั่นคงว่องไว
เสียงก๊อบแท่ม้าดังเป็นระยะ หยาดฝนโปรยปรายลงบนผืนป่า

กระทบไปไม้ เหวินเหรินเยียนั่งข้างเจียงเจ้อหลิว พลังขมวดคิ้วคม ก้มหน้า ทายาให้คนรัก

ในรถม้ามีโอสถชั้นเลิศต่างๆ ครบครัน อวีจิ้นเหนียนเป็นคนเตรียมไว้ให้ก่อนออกเดินทาง ท่านปราชญ์แพทยรักษาทั้งสองมานานหลายปี จนรู้สึกสนิทสนม ของที่ให้ล้วนดีมาก แฝงนัยของการตอบแทนเหวินเหรินเยียน เจ้าไปน้อยด้วย

ยาซี่ผิงเยินจัด ถูกปลายนิ้วเหวินเหรินเยียนแตะบนบาดแผลที่คอ แล้วค่อยๆ ทาจนทั่ว ประมาณเพียงไม่กี่อึดใจ แผลที่ถูกกัดลึกก็สมานกันดีขึ้นมาก อย่างที่เห็นได้ด้วยตาเปล่า

เจียงเจ้อหลิวขยับตัวไม่ได้ ด้วยถูกอีกฝ่ายกอดแนบ

สีหน้าเหวินเหรินเยียนเคร่งเครียดมาก มีความหงุดหงิดจริงๆ ขณะปฏิบัติต่อเรื่องนี้เหมือนเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง พอทายาครบทุกที่ และแผลสมานกันพอสมควรแล้ว เขาจึงเอ่ยเสียงแผ่วต่ำ “ตอนนั้นข้า... น่ากลัวมาก ใช่หรือไม่”

น่ากลัวหรือ เจียงเจ้อหลิวจ้องมองเขา ครุ่นคิด แล้วบอก “ก็ไม่นะ แค่ค่อนข้างเหมือน...”

“เหมือน?”

“เหมือนหมาป่า”

เจียงเจ้อหลิวมองตาเขาพลาจวการณ์อย่างไม่ถือคติ “หิวโซ หิวจนคลั่ง ไม่คิดอะไรทั้งนั้น คิดแต่จะกินข้า”

เหวินเหรินเยียนรู้ตัวว่าผิด จึงก้มหน้าจับข้อมืออีกฝ่าย ส่วนตัวเองหมองเศร้าอยู่ตรงนั้น

“แต่ข้ายังอยากรู้ว่า” เจียงเจ้อหลิวจ้องเหวินเหรินเยียนพลาถาม

“เจ้าได้สติรู้ตัวได้อย่างไร”

เจียงเจ๋อหลิวไม่คิดว่าการปลอมโยนของตนจะได้ผลมากในเวลานั้น เขามักรู้สึกว่ามีปัจจัยอย่างอื่น เพียงแต่เขามีอาการคาดเดาและไม่สามารถเข้าใจปัจจัยนี้ได้ในเวลา

“ไม่มีความทรงจำ” เหวินเหรินเยียบอก “ข้าไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไป”

ดูเหมือนจะเกิดจากสภาวะที่ไม่รู้เนื้อรู้ตัว

ไม่อย่างนั้นก็คงไม่คุยด้วยยากถึงเพียงนั้น

เจียงเจ๋อหลิวถูกเหวินเหรินเยียกอด อารมณ์ของอีกฝ่ายหดหู่ซึมเศร้า มาตลอดหลังร่างมารหายไป จนถึงตอนนี้ก็ยังมีอาการบรรเทา

เขายกมือลูบผมจอมมารน้อย ลูบสองเขาลายเลือดร้อนจัดของอีกฝ่าย แล้วบอก “การพาเจ้ามาที่นี่...ข้าคิดการไม่รอบคอบเอง จนทำให้เกิดสถานการณ์ที่อันตรายขนาดนี้”

เหวินเหรินเยียกล่าว “...ข้าไม่ตำหนิตาน”

“ข้ารู้ว่าเจ้าจะไม่ตำหนิข้า” เจียงเจ๋อหลิวหยอกล้อยิ้มๆ “แต่คราวหน้าเบาหน่อยได้หรือไม่ กัดข้าเจ็บมาก”

ปลายนิ้วเหวินเหรินเยียแตะขอบแผลเบาๆ “ที่แท้มันยังจะมีครั้งหน้าหรือ”

หือ? ทำไมประโยคนี้ฟังดูทะแม่งๆ

เจียงเจ๋อหลิวกดมือจอมมารน้อย ตอนแรกอยากพูดอะไรกับฝ่ายตรงข้ามอีกสักหน่อย แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด พอแตะอีกฝ่ายแล้วก็รู้สึกกังวล ตอนนี้ถูกคนผู้นี้ตระกองกอดมานานพักใหญ่ เขาว่างุ่นอย่างหนักจริงๆ ถึงขั้นพูดจามั่วซั่วไปหมด จึงได้แต่ลี้เลิกละเลินเลื่อยการสะสางความคิด ฟังชบออีกฝ่าย

พลางกำชับเบาๆ “อีกนานกว่าจะถึงวัดหลานเหว๋ ขอข้ามอนหนอย”

เหวินเหรินเยี่ยฟังออกถึงความเหนื่อยล้าจากในน้ำเสียงของคนรัก

เมื่อถึงเวลาที่อีกฝ่ายวัง จอมมารน้อยจะตึงเครียดมาก ซึ่งทำให้เขานึกถึงช่วงที่อีกฝ่ายนอนหลับไม่ตื่นอย่างควบคุมได้ยาก จึงตอบรับด้วยจิตใจที่เคร่งเครียด “ได้สิ”

ตอนนี้อยู่ในโลกมนุษย์ แว่วเสียงมนุษย์ด้านนอกธรรมา ความอีกทีก็ครึกโครมของโลกปฤชณถึงโถมเข้ามา

ฝนตกเปียกพื้นหิน ควันไฟสลายในอากาศ ล้อรถหมุนบดพื้นมุ่งตรงไปข้างหน้า

เจียงเจ้อหลิวชอบอีกฝ่าย เหมือนความเหนื่อยล้าวังงุ่นนี้เกิดขึ้นกับตัวเขาเท่านั้น ตอนที่อยู่ใกล้เหวินเหรินเยี่ย ความวังงุ่นของเขาจะเกิดขึ้นอย่างปุบปับฉับไว

เหวินเหรินเยี่ยก้มหน้ามองอีกฝ่ายแบบไม่ละสายตา

อีกฝ่ายเหมือนค่อนข้างเหนื่อยล้า หว้างคิ้วมีร่องรอยความอิดโรยแพขนตายาวเรียวตรงสีขาวยหิมะหลบลึง เขามองไปเรื่อยๆ แล้วเริ่มอดใจไม่ไหวเอื้อมมือแตะขอบขนตาของอีกฝ่าย

เย็นชุ่มชื้น ตอนแตะโดนปลายนิ้วแล้วจึกจืนิดๆ

พาให้เขาจึกจึไปด้วย

เหวินเหรินเยี่ยมองเจียงเจ้อหลิวพักหนึ่ง พลางนึกถึงภาพที่เจอในเขตแดนมายาซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในหัว การเคลื่อนไหวชะงักไปเล็กน้อย จากนั้นเขาจึงผ่นลมหายใจให้ช้าลง และทำใจให้สงบ

เขาเอื้อมมือเล่นผมเย็นนิตๆ สีขาวหิมะของอีกฝ่าย ม้วนปลายผมพันนิ้วมือ ในตอนที่สภาพเขาผ่นคลายลงเรื่อยๆ ความรู้สึกแปลกประหลาด

ก็หวนคืน

หัวใจเหวินเหรินเยี่ยเต็นแรงราวกับรัวกลอง เขาก็มหันามอง
เจียงเจ้อหลิว ยื่นมือออกไปอย่างไม่ค่อยมั่นใจ แล้ววางฝ่ามือทาบบนท้องน้อย
ของคนรัก

ระยะตั้งครรรค์ของฝ่ามารกินเวลายาวนานมาก ดังนั้นเพื่อให้มั่นใจ
ในระยะตั้งครรรค์ บิดาจึงสามารถรับรู้ถึงการดำรงอยู่ของคุณได้แต่เนิ่นๆ แต่
เพราะในฝ่ามารแบ่งหมวดหมู่ต่างๆ มากมาย อาการในช่วงตั้งครรรค์และ
ปัญหาการคลอดลูกของแต่ละคนจึงไม่เหมือนกันเลย

ก่อนหน้านี้เรามีการตอบสนองต่างๆ แต่เพราะเลือนรางมาก จึง
ไม่ได้ยืนยัน ทว่าตอนนี้พอทาบบนหน้าท้องอีกฝ่าย ก็ค่อนข้างรู้สึกถึงไอมาร
ที่คล้ายแต่ไม่คล้ายนิดๆ ได้อย่างชัดเจน

อุณภูมิผ่านชั้นเสื้อผ้าของร่างได้ฝ่ามือไม่ได้สูง แตกต่างกับฝ่ามาร
ที่ตัวร้อนโดยกำเนิดอย่างชัดเจน

เหวินเหรินเยี่ยเริ่มลนลาน

ต้นหลิวน้อยหลับสนิทขณะพียงอยู่ในอ้อมกอด เสียงลมหายใจ
สม่ำเสมอราบเรียบ ปกติและเงียบกริบ แต่ไอมารในท้องเจ้าตัวกลับปะทะ
ฝ่ามือเหวินเหรินเยี่ยอย่างไม่ยำเกรง เต็มเปี่ยมด้วย...การทำทนาย

ประเสริฐนัก เขาอาจเป็นพ่อมือใหม่ตนแรกของฝ่ามารที่รับรู้ถึง
การทำทนายในกลิ่นอายของคุณ

‘ใช่’ เกิดใหม่ จะว่าอย่างไรก็ไม่ควรมีกลิ่นอายที่มีลักษณะจุ๋ม
แบบนี้ต่อพ่อทั้งสอง ลูกตอนนี้จะต้องเข้าใจอะไรผิดแน่ๆ

กลิ่นอายุดันของจอมมารน้อยถูกการจุ๋มของลูกกระตุ้น เขา
กั๊กพันกรอด เลี้ยวขวาว พลังผีประจักษ์อารมณ์ไม่พอใจ

ดูกับพ่อตั้งแต่เล็กขนาดนี้ หากต่อไปไม่ดีกับเจ้าหลิวจะทำเช่นไร
ถึงอย่างไรก็เอาไว้ไม่ได้

เดิมทีสมองเหวินเหรินเยี่ยก็ไม่ดีอยู่แล้ว เวลานี้สมองยิ่งไม่ทำงาน
หากไม่ใช่เพราะเขาคิดว่าเจียงเจ้อหลิวสุขภาพไม่แข็งแรง เกรงว่าในเวลานี้
คงคิดไปแล้วว่าจะทำแท้งให้ปลอดภัยได้อย่างไร

แต่ไม่ได้ ทำได้เพียงเก็บไว้ ไม่เช่นนั้นจะทำให้เสียสุขภาพเกินไป
จอมมารน้อยลูปท้องน้อยของอีกฝ่าย พลังคิดอย่างใจลอยนิดๆ
...ไม่รู้เหมือนกันว่าจะมีวิธีช่วยเจ้าหลิวคลอดหรือไม่ มันอาจเจ็บมาก
ความกังวลต่างๆ นานาทำให้เขาไม่รู้สึกรับชอบลูก เขาแค่รู้สึกว่าคนรัก
ลำบากเกินไป เขาทำไม่ลง

แต่เผ่मारไม่มีวิธีป้องกันการตั้งครรภ์ โลกมารสนับสนุนการให้กำเนิด
มาตลอด

จอมมารน้อยยังคิดก็ยั้งเชื่องซึม แต่ไอมารได้ฝ่ามือเขากลับ
กระหึ่มยิ้มย่อง หมุนวนไม่หยุดอย่างไอ้จรวดต่อหน้าบิดา

จะหมุนทำไมกัน เหวินเหรินเยี่ยหงุดหงิดจนคันเขี้ยว 'ไม่รู้ว่าแบบนี้
เจ้าหลิวจะรู้สึกไหม

เขากับลูกที่เพิ่งเกิดได้ไม่นานสื่อสารกันด้วยไอมาร วิธีสื่อสารแบบนี้
ทำได้แค่รับรู้อารมณ์ของอีกฝ่ายอย่างเลื่อนรางเท่านั้น มิอาจถ่ายทอด
ความหมายโดยละเอียด อีกทั้งนี้เป็นวิธีติดต่อเฉพาะในสายเลือดแท้ๆ
ของเผ่मार ต่างฝ่ายต่างรู้สึกถึงอะไร ก็มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่รู้

ลูกตนนี้เห็นชัดว่ามีชีวิตชีวามาก แถมยังขบถมากด้วย

ลูกรับรู้ถึงกลิ่นอายของพ่อ ไม่เพียงไม่เสียใจที่เหวินเหรินเยี่ยปฏิเสธ
แต่ยังหมุนเปลี่ยนทีอย่างดีใจด้วย ทำเอาร่องรอยของไอมารเปลี่ยนรูปร่างๆ

เหวินเหรินเยี่ย “...”

มิน่าจะเจอหิวถึงได้เหนื่อยขนาดนี้ เป็นเพราะเจ้าทั้งนั้น

ความคิดนี้เป็นแค่ความเข้าใจผิดล้วนๆ ระยะเวลาตั้งครมภ์ของเผ่ามารยาวนานมาก ดังนั้นลูกมารจึงโตค่อนข้างช้าไปด้วย สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นแรกสุดของพวกเขาก็คือสติปัญญาโดยสัญชาตญาณของเผ่ามาร จากนั้นจึงค่อยๆ สร้างร่างกายจนครบ เวลาสั้นๆ อย่างในตอนนี ลูกมารอาจยังไม่มีร่างที่จับต้องได้ มีเพียงสติปัญญาโดยสัญชาตญาณที่มีจิตสำนึกแล้วเท่านั้น

ในเมื่อไม่มีร่างที่จับต้องได้ ก็จะไม่มีความจำเป็นทำให้ร่างกายของเจียงเจ้อหิวมากเกินไป แม้แต่ร่างเทวะก็ยังพึงพอใจมาก ช่วงนี้จึงไม่ตัวร้อนหาเรื่อง

แต่เรื่องที่สัมผัสร่างเหวินเหรินเยี่ยแล้วงง ชื่อนี้เป็นอาการในช่วงตั้งครมภ์จริงๆ เพราะทั้งสองต้องการการสื่อสารรอบด้านที่ยาวนานกว่านี้ ไกล่ชิดสนิทสนมกว่านี้ และหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวมากกว่านี้ รวมถึงอะไรบางอย่าง...ที่ไม่จำกัดแค่การกอดจูบและการเชื่อมจิต

จะเอาลูกมารออกไม่ได้ พวกมันล้วนแข็งแกร่ง พรสวรรค์ประจำเผ่าที่หนึ่งหายาบเนื้อหาได้ปลุกฝังลงในจิตวิญญาณตั้งแต่ตอนที่เล็กเพียงเท่านั้น

ในตอนที่ได้พบกับผู้ใหญ่สื่อสารทางความคิดอยู่ตรงนั้นจนใกล้จะตึกันแล้ว เจียงเจ้อหิวก็กระดุกกระดิกอยู่ในอ้อมแขนเหวินเหรินเยี่ย จับสาบเสื่อเขาม้วนเล็กน้อย แล้วก้มหน้าดันตัวเขา

จอมมารน้อยย้ายความสนใจมาที่คนรักทันที จ้องทุกอากัปกริยาของอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง ผ่านไปครู่หนึ่ง เขาเห็นเจียงเจ้อหิวลื้มตาขึ้นอย่างงุนงง รวากับนอนหลับไม่สนิทนัก

สายตาของทั้งสองสบสานกันนานพักใหญ่

“ทำไมหรือ” เหวินเหรินเยี่ยค่อยๆ เอ่ยถาม

ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะอะไร เขาถึงได้รู้สึกผิด รู้สึกผิดอย่างบอก ไม่ถูก เขาเพิ่งทำร้ายอีกฝ่าย จากนั้นจึงรู้ว่าอีกฝ่ายตั้งครวั ฟังแล้วเต็มเปี่ยม ด้วยความรู้สึกทรมานขมขื่นทุกทาง

เจียงเจ้อหลิวปวดศีรษะเล็กน้อย ตอนนอนก็ปวด จึงต้องลุกขึ้นมา นั่งฟังไหล่จ่อมมารน้อย แล้วหลับตาเอ่ย “เหนื่อยนิดหน่อย...”

เหวินเหรินเยี่ยโมโหเด็กบ้าในท้องอีกฝ่าย รู้สึกว่าเจ้าลูกหนันั้นรังแก คู่บ้าเพี้ยนเพียรของตน แต่ไม่มีวิธีจัดการ จึงได้แต่กดอีกฝ่ายมาแนบสนิท แล้วเอ่ยเบาๆ “จะนอนต่ออีกสักพักไหม”

“...ไม่ต้องแล้ว” เจียงเจ้อหลิวตอบ “ข้าพักครู่เดียวก็สดชื่นแล้ว”

จอมมารน้อยปวดใจจะแย่แล้ว รู้สึกไปฝ่ายเดียวว่าอีกฝ่ายเหนื่อย จึงพูดเกลี้ยกล่อม “ไม่เช่นนั้นท่านพักอีกสักหน่อยดีไหม”

ทำไมคำพูดนี้ฟังดูเหมือน...ตนกลายเป็นประสาบอีกแล้ว

เจียงเจ้อหลิวสงสัยว่าอาการจอมมารน้อยกลับเป็นแบบเดิม สมอง พลันปลดปล่อยขึ้นมากทันใด หลังชันตามองสีหน้าอีกฝ่าย ก็รู้สึกว่ ไม่ได้ผิดปกตินัก จึงลองถามหยั่งเชิง “ท่านนอนไปนานแค่ไหน”

“ไม่ถึงสองชั่วยาม”

เขา ‘ผูกมิตร’ กับเด็กนั้น อีกนิดเดียวก็จะตีกันแล้ว

เจียงเจ้อหลิวไม่รู้ว่ระหว่างพวกเขาเคยมีการสื่อสารกันอย่างลับๆ มาแล้วครั้งหนึ่ง คิดว่เวลานอนหลับของตนเพียงพอแล้ว จึงลุกขึ้นจะออกไป ปรากฏว่ถูกอีกฝ่ายรวบเอาจกกลับมาอยู่ในอ้อมแขน แถมยังใช้ฝ่ามือ ลูบท้องตนไปเรื่อยๆ ด้วย

เจียงเจ้อหลิว “...?”

เกิดเรื่องอะไรที่เราไม่รู้หรือ

สีหน้าจอมมารน้อยดูแปลกๆ

“ข้ามีเรื่องจะบอกท่าน” เหวินเหรินเยี่ยไม่ได้คิดปิดบังคนรัก รู้สึกว่าอีกฝ่ายมีสิทธิ์รู้เรื่องมากกว่าตนด้วยซ้ำ “ท่าน...”

เขาใคร่ครวญคำพูดครุ่นหนึ่ง ไม่เจอวิธีพูดที่เหมาะสมนัก จึงเอ่ยอย่างครุ่นคิด “ท่านคิดว่าลูกของเผ่ามารเป็นอย่างไร”

เจียงเจ้อหลิวเจียบไปพริบตาหนึ่ง แล้วบอก “...กลมมาก”

คำพูดนี้พอจะถือเป็นคำชมได้แทนๆ

จอมมารน้อยพูดอย่างค่อยเป็นค่อยไป “แล้วท่านอยากมีสักตนหรือไม่”

เจียงเจ้อหลิวมองเหวินเหรินเยี่ยด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ เขาได้แล้วว่าอีกฝ่ายอยากบอกอะไร แต่เขาไม่ได้พูดออกไปตรงๆ ทว่าตั้งใจจะแกล้งอีกฝ่ายสักหน่อย จึงเจียบไปครุ่นหนึ่ง แล้วจงใจพูด “ไม่อยากนัก”

เหวินเหรินเยี่ย “...”

เขาคิดว่าลูกมารได้ฝ่ามือตนหยุดเคลื่อนไหวทันที เหมือนจะร้องไห้แล้ว

รู้ค่าจริงๆ ท่านประมุขมารวิจารณ์อย่างเลียดเย็น แต่ก็ยังพูดขึ้น “...ถ้าพวกเราบังเอิญมีแล้วคนหนึ่ง ควรจะจัดการเช่นไร”

จัดการ? เจียงเจ้อหลิวคิดว่าน่าขันนิดๆ ตั้งแต่ตอนที่เขาชักนำจอมมารน้อยให้ทำเรื่องพรรคนั้น ก็ได้เตรียมใจไว้แล้ว อันที่จริงตัวเขาเองไม่ได้ต่อต้านเรื่องนี้ เพียงแต่คิดว่าตอนนี้จิ้งหะไม่เหมาะ ไม่เอาจะดีกว่า

แต่หากมีมาแล้ว เช่นนั้นยังจะหาอย่างไรได้อีก ย่อมต้องอึดท้องไปก่อน

แม้จะพูดเช่นนี้ ทว่าก็ยังกลัวอยู่ดี

“จัดการ...” เจียงเจ๋อหลิวสังเกตเห็นหน้าของคนรัก แล้วเอ่ยต่อ “เจ้าชอบเด็ก?”

“...” เหวินเหรินเยี่ยสูดลมหายใจ “พอได้”

สองคำนี้ ฝืนใจพูดมาก

เรื่องทุกอย่างที่ทำให้ต้นหลิวน้อยต้องลำบาก เขาไม่ชอบทั้งนั้น แม้แต่เรื่องที่ตนทำร้ายอีกฝ่ายบาดเจ็บ เขาก็เสียใจมาก

เหวินเหรินเยี่ยสัมผัสผ่านชั้นเสื้อผ้าและเนื้อหนังตรงท้องน้อย ได้อย่างชัดเจนว่า ลูกมารบางตัวเศร้าใจเพราะถูกเจียงเจ๋อหลิวทอดทิ้ง จนหยุดหมุนแล้ว

เจียงเจ๋อหลิวจ้องตาจ่อมมARNน้อยครู่หนึ่ง แล้วคลี่ยิ้มช้าๆ “ข้าชอบมากนะ”

เหวินเหรินเยี่ยถอนใจโล่งอก

เด็กในท้องก็ถอนใจโล่งอก แล้วเริ่มหมุนไปรอบๆ อย่างคึกคักอีกครั้ง

“ข้าคิดว่า ท่านอาจ...” เหวินเหรินเยี่ยเรียบเรียงคำพูดครู่หนึ่ง ตอนจะเอาความรู้มาใช้จริง ก็นึกเสียใจที่เรียนมาน้อย “ต่อไปจะมีลูกให้เล่นด้วยแล้ว”

เจียงเจ๋อหลิวคาดไว้ไม่ผิด เขาพยักหน้าด้วยท่าทางที่สงบมาก จากนั้นซบอคนรักอีกครั้ง ขยับเข้าไปใกล้ แล้วเงยหน้าขึ้น

กليبปากบางอยู่ใกล้ตรงหน้า เหวินเหรินเยี่ยกลืนน้ำลาย จูบอีกฝ่ายอย่างอดใจไม่ไหว แล้วเสียดกليبปากฝายนั่นเบาๆ

เจียงเจ๋อหลิวได้รับจุ้มพิตสมปวารณา รู้สึกว่าความง่วงลดน้อยลง ไปบ้างแล้ว จึงเอ่ยขึ้นอีก “ถ้าเช่นนั้น ก็เอาอย่างนี้ไปก่อนแล้วกัน”

“เอาอย่างนี้ไปก่อน?”

“แต่ก่อนข้าเคยสะสมรวบรวมบันทึกตำราของร่างเทวะ และข้อมูลลับที่ผู้อาวุโสจำนวนหนึ่งบันทึกเองไว้มากมาย” เจียงเจ้อหลิวบอก “ในด้านนี้สภาพร่างกายนี้มีความสามารถในการปรับตัวสูงมาก ไม่น่าจะมีปัญหา”

เหวินเหรินเยี่ยพยักหน้าอย่างกระสับกระส่าย ด้วยทณการล่อลวงไม่ไหว จึงจับต้นหลินน้อยอีกที

“หากข้าคลอดแทนท่านได้ก็ดีสิ”

เจียงเจ้อหลิวได้ยินแล้วอยากซ้ำ ปล่อยให้อีกฝ่ายจับตน แล้วเอ่ยเบาๆ “ใครใช้ให้คุบ้ำเพี้ยเพียรเด็กกว่าข้าขนาดนี้เล่า เจ้ายังเด็กขนาดนี้ ท่านเขียนอย่างข้าทำได้เพียงเคารพผู้อาวุโส รักเมตตาเด็ก และดูแลผู้น้อย”

คำพูดนี้กล่าวอย่างจริงจัง เขาไม่ได้เรียกตัวเองว่าท่านเขียนอย่างข้ามานานมากแล้ว

เหวินเหรินเยี่ยได้ยินแต่คำว่า ‘เด็ก’

เป็นบุรุษจะมาพูดว่าเด็กไม่ได้

จอมมารน้อยดูเหมือนโกรธมาก จึงจับอีกฝ่ายกดลงบนเตียง ก้มหน้าผนีกกลับปากของเจียงเจ้อหลิว แล้วแยกเรียวฟันที่ปิดสนิทออก

ในตอนที่ยบรรยากาศเริ่มแปลกขึ้นเรื่อยๆ รถม้าก็ค่อยๆ หยุด ได้ยินเสียงฉางเจียนดังมาจากด้านนอก

“ท่านพี่ ถึงวัดที่ท่านบอกแล้วขอรับ”

เป็นวัด แต่ไม่ใช่วัดหลานเหร่อ หน้าประตูเขียนตัวอักษรสามตัวว่า ‘วัดหานซาน’

ที่นี้ร้างไร้ผู้คน ศาสนิกชนบางตา แม้แต่พระที่กวาดอยู่หน้าประตูก็ไม่มี

นางเจียนมองหน้าประตูด เลิกมานรถม้า แล้วหันกลับไปมอง
สายตาปล้นชะงัก

พี่เทพเขียนของเขาเหมือนถูกท่านอาเล็กริงแกอีกแล้ว หางตาและ
กลีบปากแดงก่ำ ท่านอาเล็กยังดูบ่ทองน้อยอีกฝ่ายอยู่ตลอดด้วย แค่มองก็รู้
ว่ากำลังคิดเรื่องเลวทรามต่ำช้า

ทำเกินไปแล้วจริงๆ

เจ้าอาวาสเก็บตัวอยู่ พระอาจารย์หมีจึงจึงออกมาต้อนรับพวกเขา
ทั้งสอง

วัดหอนซานเป็นเพียงฉากบังหน้า อันที่จริงข้างในเป็นอีกโลกหนึ่ง
สามารถเข้าวัดหลานเหร่อได้ด้วยวิธีพิเศษ แม้แต่เณรกวาดพื้นก็ยังเป็น
เมล็ดพันธุ์ผู้บำเพ็ญธรรมชั้นยอด

ห้องฝึกฌานสงบเงียบ นอกหน้าต่างปลูกต้นเศรษฐีเรือนใน
หนึ่งกระถาง และต้นระฆังแก้วหนึ่งกระถาง ซึ่งดอกยังไม่บานทั้งคู่

หมีจึงรดน้ำดอกไม้อยู่ข้างหน้าต่าง ตอนเจียงเจ้อหลิวเข้ามา เขา
เพ่งวางของในมือ หันมามองอีกฝ่าย แล้วทอ้งนามพระพุทธรูปประดิษฐานหนึ่ง

ทั้งสองไม่ได้โอภาปราศรัยกันมากนัก เพียงทักทายกันประโยคเดียว
แล้วตรงเข้าหวัข้อหลักทันที

หมีจึงถาม “ผู้อาวุโสเจียงฟั่นขึ้นมาได้ เป็นเรื่องโชคดียิ่งๆ...ประมุข
เหวินเหรินไม่มาหรือ”

“เขารออยู่ข้างนอก” เจียงเจ้อหลิวอธิบาย “หากอยู่ฟังด้วย จะ
เป็นการรบกวนท่าน”

“มีสิ่งใดรบกวนกันแล้ว” หมีจึงไม่ได้ตระหนักถึงความร้ายแรงของ

ปัญหา ในหัวเขามีเพียงภาพความทรงจำเกี่ยวกับเหวินเหรินเยี่ยในยามที่เจียงเจ้อหลิวหลับไหลไม่ฝัน จำได้เพียงความโง่เขลาของอีกฝ่าย ทว่าไม่รู้ชัดจนถึงอาการป่วยจริงๆ ของเจ้าตัว “ของขวัญของเผ่ามาร อาตมา ยังเก็บมาจนวันนี้”

เจียงเจ้อหลิวย้ายสายตาตามอีกฝ่ายไป เห็นบริเวณรอบๆ ฐานสองถึงสามเล่ม มีหัวกะโหลกสวยงามสองหัววางอยู่ด้วยกันอย่างเป็นระเบียบ และเก็บรักษาอย่างดีจนมันเงาไร้ที่ติ ทิวร่างเผยลักษณะจริงจังของผู้บำเพ็ญธรรมออกมา

เขาคงอยู่ในความเงียบครุ่นหนึ่ง ก่อนเอ่ย “...ลำบากแล้ว”